

[Lawaetz]

eller senere, og fremskridtspartiet bliver ved og bliver ved at fortælle, hvad løsningen er. Enten man er træt af at høre på det eller ej, så vil man blive nødt til det.

Det, man er ved at lave, er noget tilsyneladende ulogisk, noget der bider sig selv i halen, vi kommer ikke ud af stedet, og det er det, vi er mest kede af. Hvis man kan få så meget idealisme gravet frem, at det, man diskuterer nu, er Danmarks økonomi i den kommende tid, at menneskene befinder sig godt, så taler vi om noget forkert, noget der ingenting giver.

Når fronten sprænges, så er det de steder, hvor vi er uenige. Fremskridtspartiet er nemlig modsat andre partier – man beskylder os så tit for at være mere end borgerlige, det er vi ikke – modstandere af, at man piller ved dyrtidstillægget, for vi ser sådan på det, at det er i og for sig den eneste sikkerhedsventil, den ganske almindelige mand har, den mand eller kvinde, der ikke har nogen mulighed for at skaffe sig anden form for lønforhøjelse. Det vil sige, at det er det eneste solidariske – det er et udtryk, jeg har lært her inden for de sidste 14 dage, hvis jeg ikke har kunnet det før, for det hører jeg jo hver dag – sikkerhedsnet, den ganske almindelige mand har. Men hvorfor angriber man dyrtidsportionerne? Det gør man, fordi man er i så vanskelig en situation, at man må finde på et eller andet, og det er altså en af de løsninger, som vores store arbejderparti byder sine folk.

Der er stillet nogle ændringsforslag, og dér kan vi da, hvis der overhovedet er noget, man kan glæde regeringen og socialdemokratiet med, sige, at der er noget af det, vi kan støtte. Men jeg vil gerne fremhæve vores eget ændringsforslag. Det går ud på, at vi foreslår et devalueringstillæg på 4 pct., simpelt hen en form for retfærdighed over for dem, der har deres indtægt uden for Danmarks grænser. Man får væsentlig større udgifter, opholdsudgifter osv., hvis man er ude at monte, hvad jeg f.eks. kender fra min egen branche. Det forslag vil vi gerne anbefale. I øvrigt kan vi tiltræde en række af de ændringsforslag, arbejdsministeren har stillet.

Så mærkeligt kan det altså falde ud, at man kan blive enige om sådanne ting, men at man er totalt uenige om, hvordan man hurtigst når et bedre resultat.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige, at i socialistisk folkeparti er vi naturligvis tilfredse med, at de første paragraffer går ud. Det er dem, der omhandler taktreguleringen og løfteparagraffen. Vi kan kun beklage, at resten ikke også er taget tilbage. Så vi kan naturligvis støtte, at disse paragraffer går ud.

Jeg skal sige til hr. Lawaetz, som har stillet ændringsforslag nr. 3, at det ser ud, som om det er en slags fælleskurs, der her er lagt med nogle sømænd. Vi kan naturligvis ikke stemme for det, og det ud fra den betragtning, at vi synes, det er overenskomststof.

Så skal jeg sige til det ændringsforslag, der er stillet af venstre, at vi naturligvis ikke kan stemme for, at man nu skal til at kriminalisere dette at få en lønforhøjelse, så det må vi stemme imod.

Jeg skal lige påpege en fejl, der er i det sidste ændringsforslag i betænkningen. Der står, at jeg skulle have tilsluttet mig ændringerne af §§ 11–13. Det har jeg naturligvis ikke, det er en fejl.

Jeg skal sige til retsforbundet, at vi ikke kan stemme for deres ændringsforslag, idet vi går ind for helt frie forhandlinger mellem arbejdsgiverne og fagbevægelsen. Når de er nået til et resultat, skal der ikke gribes ind med lovgivning herindefra, som så skal sendes ud til urafstemning. Det kan vi ikke gå med til.

Det, der er tilbage af dette lovforslag, når ændringsforslagene er stemt igennem, er så det virkelige asociale: dyrtidsreguleringen, som er det eneste værn, de dårligst stillede og de lavest lønnede på arbejdsmarkedet har at stille op mod prisstigningerne, udhules nu ganske betydeligt. Ikke mindst kvinderne må nu se i øjnene, at de virkelig skal bære krisens byrder. Det er jo, hvad der kommer ud af det, når LO accepterer at gå med til denne slags lønindgreb. Det må blive virkelig svært for fru Ruth Løjbert at forklare sine medlemmer. Jeg vil også godt anbefale socialdemokraterne at læse det udmærkede indlæg, som John Mølgaard har i Information i dag, hvor han påpeger, at det netop er SiDs medlemmer, der kommer til at betale dette.

Men som sagt er det jo den situation, der kan opstå, når man begiver sig ud i den politik at lave lønlov i folketinget og love mere, end man kan holde, der er ikke dækning for